

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnium Generalium Et Provincialium Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars I. Et II. Sub Cælestino papa I. anno
CCCCXXI.

Parisiis, 1644

Capvt IX. Exemplum epistolae Nestorii ad Cyrillum episcopum, quae
omnibus in sancta Synodo displicuit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15062

CAPVT IX.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ΄.

Exemplum epistolæ Nestorii ad Cyrillum episcopum, quæ omnibus in sancta Synodo displicuit.

Ἰσον Ἐπιστολῆς Νεστορίου πρὸς τὸν πάπαν Κύριλλον, ἧς πάντων ἀπήρεσεν ἐν τῇ ἁγίᾳ συνόδῳ.

Religiosissimo Deoque amabilissimo comministro Cyrillo, Nestorius in Domino Sal.

Τῷ δὲ λαβεστάτῳ καὶ θεοφιλεστάτῳ συλλέκτορῳ Κυρίλλῳ, Νεστορίῳ ἐν κυρίῳ χαίρειν.

ADMIRABILIVM literarum tuarum contumelias, quas in nos iacis, tamquam medica quadam mansuetudine dignas, quibusque re ipsa suo tempore responderi queat, missas facio. Quæ autem sine magno periculo silentio præteriri non possunt, ea, ne obscura indigestaque prolixitate decertans, fastidium generem, quæta fieri poterit orationis breuitate edisseram. A sapientissimis autem dilectionis tuæ vocibus principium sumam, quas ad verbum quoque in medium afferam. Ecquænam sunt igitur præclaræ illæ eruditæ literarum tuarum voces? Sacra (inquis) & magna illa Synodus tradidit, ipsum vnigenitum Filium ex Deo Patre naturaliter genitum, Deum verum de Deo vero, lumen de lumine, per quem omnia Pater condidit, descendisse, & incarnatum, & hominem factum, passum esse, & resurrexisse. Hæc tuæ pietatis sunt verba; neque tua esse fortassis ignoras. Proinde & tu quoque a nobis fraternam pro pietate admonitionem audias; & eam quidem, qua eximius ille Paulus ad dilectum suum Timotheum non ab-

ΤΑΣ μὲν καθ' ἡμῶν ὑβρεῖς τῆς θαυμαστῆς σου γραμματικῆς ἀφίμῃ, ὡς μακροθυμίας ἀξίας ἰατρικῆς, καὶ τῆς διὰ τῆς γραμμάτων αὐτῶν καὶ καμρὸν πρὸς αὐτῆς ἀποκρίσεως ὁ δὲ γε σιωπῆς ἐκ ἀνιχνύεται, ὡς μέγαν φέρον, εἰ σημεῖον, κίνδυνον, τοῦτου, καθὼς δὲ οἶός τε ὦ, οὐ πρὸς μακρολογίαν ἀποτεινόμενος, ποιήσασθαι πρόσεσμαι τὴν δὴ γινώσκον σὺν τομῶν, τῆς σιωπῆς καὶ ἀσπῆτου μακρολογίας ναυλασμον φυλαττόμενος. ἀρξομαι ἡ δὲ ἀπὸ τῆς πανσόφου τῆς ἁγίας φωνῶν, αὐτῆς ἀπολεξεί τῶν θεῶν. ἕνεκεν τοίνυν αἰ τῆς θαυμαστῆς σου τῆς γραμματικῆς διδασκαλίας φωνῆς; ἡ ἁγία φωνὴ καὶ μεγάλη συνόδος, αὐτὸν ἐκ θεοῦ πατρὸς καὶ φύσιν ἑνωθέντα ἕδον μονογενῆ, τὸ ἐκ θεοῦ ἀληθινὸν θεὸν ἀληθινόν, τὸ φῶς τὸ ἐκ πατρὸς φῶς, τὸ δὲ οὐ τὰ πατέρα πεποίηκεν ὁ πατήρ, κατελθεῖν, σαρκωθῆναι, ἐνανθρωπήσαι, παθεῖν, ἀναστῆναι. ταῦτα τῆς ἁγίας θεοσεβείας τὰ ῥήματα καὶ γνωρίζεις ἴσως πᾶσι. ἀκούε δὲ καὶ τὰ πρὸς ἡμῶν, ἀδελφικῶς ὑπὲρ δισεβείας παραίνε-

σιν, καὶ μὴ ὁ μέγας ἐκεῖν Γ' αὐλὸς τῶν φιλομετρῶν πρὸς αὐτὸν Τιμοθεῖον δι-

ANNO CHRISTI 431.

μὲν ἔπειτα πρὸς ἑσέχα τῆ ἀναγιώσι, τῆ ᾠρακλήσι, τῆ διδαχῆ. τὸ το γὰρ ποιῶν, καὶ σεαυτὸν σώσεις, καὶ τῶν ἀκούοντάς σου. ἔδ' ἐμοὶ γὰρ, πρὸς ἑσέχα, θούλειται; ὅτι πλὴν τῆς ἀγιῶν ἐκείνων ἕξ ὀπιπολὴς ἀναγιώσκων παράδοσιν, συγγνώμης ἀξίαν ἠγνόησας ἀγνοῖδου, παιδιτὸν αὐτῶν εἰρηκέναι νομίσας. τῶ πατεὶ σωαίδιον λόγον. ἐγκύριον δὲ, εἰ δοκεῖ, πῶς ῥητοῖς ἀκελεβέστερον καὶ θεῖον ἐκείνον τῆ πατέρον ἀρήσας ῥητόν, οὐ πλὴν ὁμοούσιον θεόπιτα παιδιτὴν εἰρηκότα, οὐδὲ πρὸς φάτον ῥηνητὴν πλὴν τῶ πατεὶ σωαίδιον, οὐδὲ ἀναστῆσαι πλὴν τὴν λελυμένον ναὸν ἀναστήσεισαν. καὶ μοι τὰς ἀκούσας εἰς ἀδελφικῶν ἰατρείαν ᾠράσας, αὐτὰς ὅτι τὰς τῆ ἀγιῶν ἐκείνων φωνὰς ᾠραδέμενος, τῆς κατ' ἐκείνων ἀπαλλάξω συκοφαντίας, καὶ τῆς κατ' ἐκείνων ῥημάτων, δι' ἐκείνων Πι-δύομεν ποίνω εἰς κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὃν αὐτὸς μονογενῆ, σιόπησον ὅπως, γὰρ, κύριος, Ἰησοῦς, Χριστός, καὶ μονογενῆς, καὶ υἱός, πρὸς φάτον ἑν-τες, τὰ κοινὰ τῆς θεότητος καὶ τῆς ἀνθρώπου, ὡς θεμελίους, ὀνόματα, τότε πλὴν τῆς ἐνανθρώπησεως, καὶ τῆς πάθος, καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐποκοδομοδοσι παράδοσιν ἵνα τῆς ὀνομάτων τῆς φύσεων ἐκατέρον κοινῶν ἑνῶν σημαυλικῶν πρὸς κειμένων, μήτε τὰ τῆς ὑότητος καὶ κυριότητος τέμνηται, μήτε τὰ τῆς φύσεων ἐν τῶ τῆς ὑότητος μοναδικῶν συσχύσεως ἀφανισμῶν κινδυνώσῃ. πούτου γὰρ αὐτὸς παιδύτης ὁ Παῦλος ῥηνηται, ὅς τῆς ἐνανθρώπησεως τῆς θείας πλὴν μνήμην ποιούμεν, καὶ

que obtestatione vitur: Attende de lectioni & exhortationi & doctrina. Hoc enim faciens, & teipsum saluum facies, & eos qui te audiunt. Quid obsecro illud, attende, sibi vult? Hoc nimirum, quod sanctorum illorum traditionem obiter legens, inscitiam venia digna hauseris. Arbitratus es enim, Verbum Patri coæternum, patibile ab illis traditum esse. Penitus, si ita videtur, illorum dicta introspice, & diuinum illum patrum chororum nusquam docuisse comperies, consubstantialiam diuinitatem patibilem esse; aut quæ Patri coæua est, recens natam esse; aut quæ templum solum exfulcitauit, exfulcitatum esse. Quod si ad fraternam medicinam aures attuleris, sanctorum patrum verbis in medium allatis, ea calumnia, quæ & patribus & diuinis quoque scripturis euidenter aduerfatur, te liberabo. Aiunt ergo: Credimus in Dominum nostrum Iesum Christum filium eius unigenitum. Obserua hic, quomodo Dominum, Iesum, Christum, unigenitum, & filium, nomina utique quæ humanæ diuinæque naturæ ex æquo conueniunt, perinde ac fundamenta quædam subferentes, incarnationis, mortis & resurrectionis traditionem illi- co subiungant superstruantque; nempe quo nominibus vtriusque naturæ quibusdam communibus signis propositis, neque ea quæ filiationis & dominationis sunt, scindantur, neque ea rursus quæ naturarum sunt, propter filiationis singularitatem in confusionis periculum adducantur. Qua quidem in re Pauli auctoritatem secuti sunt. Hic enim diuinæ incarnationis facta mentione, eaque

R r iij

* πατήρ

* φύσις

* αὐτός

1. Tim. 4. v. 16.

Phil. 2. v. 5.

mox subiuncturus quæ passionis erant, primum illud nomen, Christus, ut paulo ante dicebam, utriusque naturæ commune ponit; ac mox ita sermonem profert, ut naturæ utriusque sit congruens. *Ecquid ergo dicit? Hoc, inquit, sentite in vobis, quod et in Christo Iesu: qui cum in forma Dei esset, non rapinam arbitratus est esse se æqualem Deo: singula enim persequi non attinet; factus est obediens usque ad mortem, mortem autem crucis. Quia enim mortis facturus erat mentionē, ne quis hinc Deum Verbum patibile esse colligeret, subiungit nomen hoc, Christus, quod utramque naturam, patibilem inquam & impatibilem, in vnica persona denotat: quo idem nimirum Christus patibilis simul & impatibilis citra periculum cōcipi queat; illud quidem secundum humanam naturam, hoc vero secundum diuinam. Porro autem cum multa hac de re differere valeam, & maxime quod sancti illi patres de Christi œconomia verba facientes, non generationis, sed incarnationis meminerint; ipsam orationis breuitatem, quam statim in exordio promiseram, sermonis cursum cohibere, & ad alterum dilectionis tuæ caput festinare sentio.*

II.

In eo autem laudo, quod distinctionem naturarum, secundum diuinitatis & humanitatis rationem, harumque in vna persona coniunctionem prædicat; quodque Deum Verbum altero ex muliere ortu minime indignifse affirmas; & quod diuinitatem pati non potuisse, diserte pronuntias. Hæc enim re vera & orthodoxa, & vanis omnium hæretico-

μέλων τὰ τῶν πατρῶν ἐπέλαβον, πρῶτον τὸ θεὸς ὡς μικρῶν ἑτέρων ἐφίλω, τῶν φύσεων ὄνομα, πρῶτον λόγον ἀμφοτέραις περιέλαβον τῶν φύσεων. Ἦ γὰρ φησὶ τὸ πρῶτον φρονεῖται ἐν ὑμῖν, ὃ καὶ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ὃς ἐν μορφῇ θεοῦ ὑπαρχῶν, οὐκ ἀρπαγμὸν ἠγήσατο τὸ εἶναι ἴσα θεῷ. ἀλλ' ἵνα μὴ τὰ κατ' ἕκαστον λέγων ἰσοῦ καὶ ἐγένετο μέγεθός τανύτου, τανύτου δὲ σαυροῦ. Ἰππὶ γὰρ ἐμελλε τῶν τανύτου μεμνησθῆναι, ἵνα μὴ τὸν θεὸν λόγον ἐν τῷ θεῷ ἵσοσάβη, ἵσῳσι γὰρ, Χριστὸς, ὡς τῆς ἀπαθείας καὶ παθητικῆς οὐσίας ἐν μοναδικῷ προσώπῳ προσσηρημασίαν σημαίνοντι ὅπως καὶ ἀπαθείας ὁ Χριστὸς, καὶ παθητικῆς ἀκινδυνῶς καὶ λοιπὸν ἀπαθείας μὴ θεότητι, παθητικῆς δὲ τῆς σώματος φύσις. πολλὰ λέγειν περὶ τούτου διωάμην, καὶ ἑτέρων γὰρ τὸ μηδὲ γνησιότητος τῆς οἰκονομίας, ἀλλ' ἐνδυθεσιότητος ἐπὶ ἀγίοις ἰκένοισι μνημονῶσαι πατέραις, πλὴν τῆς βραχυλογίας ἐν προσομίαις ἰσοσάβησι χαλινοδοσῶν λόγον ἀειδάνομαι, καὶ πρὸς τὸ δάτερον τῆς σῆς ἀγάπης κινεῖται κεφάλαιον.

β'.

Ἐν ᾧ καὶ τῶν φύσεων ἐπὶ ἡνωσῆς αἵρεσιν καὶ τῆς αἰθεσιότητος καὶ θεότητος λόγον, καὶ πλὴν τούτων ἐπὶ ἐνός προσώπου συνάφειαν καὶ τὸν θεὸν λόγον δάτερας ἐκ γυναικὸς μὴ φάσκον δεδεῆσθαι γνησιότητος καὶ τὸ πατρὸς ἀνέπιδεκτον ὁμολογεῖται πλὴν θεότητι. ὁρθόδοξα γὰρ ὡς ἀληθῶς τὰ τριαῦτα, καὶ τῆς τῶν αἵρεσεων

ANNO
 CHRISTI
 431.

πιστῶν ἐπὶ τῆς δεσποτικῆς φύ-
 σος ἐναντία κακοδοξίας. Ἐὰν δὲ λοι-
 πὰ, εἰ μὴ ἕνα θεῖον κεκρυμμέ-
 νῳ ἐπήγατο τῆς τῆς διαζινωσκόν-
 των ἀκοῆς ἀκατάληπτον, τῆς οὗ-
 ὅστιν ἀκελεύειας εἰδέναι. ἐμοὶ γὰρ
 τὰ παλαιὰ κατὰ σφίγγας ἐδόκει.
 Ὡς γὰρ ἐν τοῖς παλαιῶν ἀπαθῆ κη-
 ρυθθέντα, καὶ δεύτερας χυνήσεως
 ἀδεκτον, πάλιν παθητὸν καὶ νεό-
 κησον ἐκ οἰσὶ ὅπως εἰσηγῆ, ὡς τῆς
 καὶ φύσιν τῶ θεῶ λόγῳ παρσόν-
 των, τῆ τῆ ναοῦ σωμαθεία διε-
 φταρμένων, ἢ μικροδύνοτος τοῖς ἀν-
 θεοῖς νομιζομένου, ἢ ἀνα-
 μέρτητον ναόν, καὶ τῆς θείας ἀνώ-
 ρεισον φύσεως, πλὴν ὑπὲρ ἀμάρτω-
 λῶν χυνήσιν τε καὶ τελούτων ὑπο-
 μέναι, ἢ πρὸς ἀνάστασιν τῆς δεσπο-
 κῆς ἐκ * ὀφειλομένης φωνῆς παρὸς
 Ἰουδαίους βοῶσις· λύσατε τὸ ναόν
 τῆτον, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγε-
 ρῶ αὐτόν· οὐ, λύσατέ μου πλὴν
 θεοτήτα, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐ-
 γερήσεται. πάλιν πλατυῶμαι κἀν-
 ταῦτα βουλόμην, τῆ τῆς ἐπα-
 γελίας ἀνατέλλομαι μνήμη. ῥη-
 τέων οὐ ὅμως βραχυλογία χρη-
 σάμην.

* ἰερώνυμος

rum circa Domini naturas opina-
 tionibus quam maxime aduersa
 sunt. At vero vtrum reliqua oc-
 cultam aliquam & incomprehen-
 sibilem sapientiam legentium au-
 ribus inferant, id tuæ solertiæ fu-
 erit diiudicare. Mihi sane cum an-
 tecedentibus adeo non cohære-
 re videntur, vt ea omnino quo-
 que euertere existimem. Etenim
 quem antea neque patibilem, ne-
 que secundæ generationis capa-
 cem prædicaueras, hunc ipsum
 rursum patibilem, nuperque ne-
 scio quomodo productum asse-
 ueras: quasi vero quæ in Dei Ver-
 bum naturaliter conueniunt, ea
 templi cōiunctione abolita sint:
 aut parui apud homines fieri de-
 beat, templum illud nullo vnquã
 peccato contaminatum, & a di-
 uina natura inseparabile, pecca-
 torum nostrorum causa & natum
 & mortuum esse: aut denique
 Domino Iudæos eiusmodi ora-
 tione compellanti: *Soluite tem-
 plum hoc, & in tribus diebus ex-
 citabo illud;* fidem habere non o-
 porteat. Ecce non dicit, soluite
 diuinitatem meam, & in tribus
 diebus excitabitur; sed, Soluite
 templum hoc. Rursum excurre-
 re non nihil hic cupiens, sponsio-
 nis meæ memoria impediatur. Di-
 cendum est nihilominus aliquid,
 vt tamen a constituta mihi breui-
 tate non recedam.

Ioan. 2.
 v. 19.

γ.

III.

Γαυταχὸς τῆς θείας γραφῆς, ἡμῶ-
 κα δὲ μνήμην τῆς δεσποτικῆς οἰκονο-
 μίας ποιῆται, χυνήσιν ἡμῶν καὶ πάθος
 οὐ τῆς θεοτήτος, ἀλλὰ τῆς ἀνθεοπόπιτος
 καὶ Χριστοῦ παρὰ δόξα ὡς καλεῖσθαι
 καὶ ἀκριβέστερον παρὰ τὴν εἰρη-
 ἀγίαν παρὰ τὸν Χριστόν, οὐ θεοτό-
 κον. ἀκούε ταῦτα γὰρ τῆς ἀπαγγελίας

Vbicumque diuinæ scripturæ
 dispensationis Dominicæ men-
 tionē faciunt, ortus ipse & mors
 non diuinæ, sed humanæ Christi
 naturæ semper tribuitur. Qua-
 propter si rem diligentius confi-
 deremus, sacra Virgo non deipa-
 ra, sed Christipara appellanda e-
 rit. Audi quomodo euangelia

- Matth. 1.* istud proclamant: *Liber*, inquit, *generationis Iesu Christi filii David, filii Abraham.* Atqui perspicuum est, Deum Verbum non extitisse Davidis filium. Accipe, si placet, aliud hoc testimonium:
- Ibid. 16.* *Jacob*, ait, *genuit Ioseph virum Maria, de qua natus est Iesus, qui vocatur Christus.* Perpende rursus aliam euangelii vocem, veritatem hanc discrete confirmantem:
- Ibid. 18.* *Christi*, inquit, *generatio sic erat. Cum esset desponsata mater eius Maria Ioseph, inuenta est habes in utero de Spiritu sancto.* Quis autem Vnigeniti diuinitatem, Spiritus sancti creaturam esse credit? Adde his illud quoque: *Erat mater Iesu ibi.* & rursus: *Cum Maria matre Iesu.* & illud: *Quod in ea natum est, de Spiritu sancto est.* & illud: *Accipe puerum, & matrem eius, & fuge in Egyptum.* & illud: *De Filio suo, qui factus est ei ex semine David secundum carnem.* & illud rursus de eiusdem passione: *Deus Filium suum mittens in similitudinem carnis peccati, & de peccato condemnauit peccatum in carne.* & illud iterum: *Christus mortuus est pro peccatis nostris.* & rursus: *Christo in carne passo.* denique: *Hoc est, non mea diuinitas, sed corpus meum, quod pro vobis frangitur in remissionem peccatorum.* Sunt aliae innumeræ sententiæ, quæ diuinitatem neque nuper natam, neque corporea perpeffionis capacem esse, mortali generi testatum faciunt; sed ipsam carnem, quæ diuinæ coniuncta est naturæ. Quare & ipse quoque Christus Davidis dominum & filium se nominat: *Quid*, inquit, *vobis videtur de Christo? cuius filius est? Dicunt ei: David.* Respondit Iesus, & ait illis: *Quomodo*

βοώντων βίβλος, Φησὶ, Ἰησοῦς υἱὸς Ἰησοῦ τοῦ Χριστοῦ, υἱὸς Δαυὶδ, υἱὸς Ἀβραάμ. δὴλον ὅτι οὗτος Δαυὶδ υἱὸς ὁ θεὸς λόγος ἐκ τοῦ ἀέρος καὶ ἄλλου, εἰ δοκεῖ, μὴδ ἄλλου. Ἰακώβ ὁ ἐργονοστὴ Ἰωσήφ, τὴν ἀύδρα Μαρίας, ἧς ἦν ἐργονοστὴ Ἰησοῦς, ὁ λεγομένος Χριστός, σκοπεῖ πάλιν ἐπέγραψεν ἡμῖν διαμύρονο μὴ μὴ Φωνῶν τὸ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἢ ἐργονοστὴ οὕτως τοῦ μνησθεῖσθαι γὰρ τὸ μὴ εἶναι αὐτὴν Μαρίας τῆ Ἰωσήφ, ἀλλὰ ἐστὶν ἡ γαστρὶ ἐξουσα ἐκ πνεύματος ἁγίου. κήσμα ὅτι τὸ πνεύματος ἁγίου ἀπολαβὴν ἢ τὸ μονογενεῖς θεότηται; ἀλλὰ λέγειν τὸ τοῦ μήτηρ τῆ Ἰησοῦ ἐκείνης καὶ πάλιν, τὸ σὺν Μαρίας τῆ μητρί τῆ Ἰησοῦ. καὶ τὸ ἐν αὐτῇ ἠγνοῦν ἐκ πνεύματος ἁγίου. καὶ τὸ λέγειν τὸ παιδίον καὶ πῶ μῆτρα αὐτῆ, καὶ φωνῶν εἰς Αἰγύπτου. καὶ τὸ εὐεῖ τὸ υἱὸς αὐτῆ τῆ ἠγνοῦν ἐκ ἀπέρματος Δαυὶδ καὶ σαρκὸς. καὶ τὸ εὐεῖ τῆ πατρὸς αὐτοῦ ὅτι ὁ θεὸς τὸ υἱὸν αὐτοῦ ἀπέστειλεν ἐν ὁμοιωμάτι σαρκὸς ἀμάρτιας, καὶ εὐεῖ ἀμάρτιας κατέκρινε τὸ ἀμάρτια ἐν τῇ σαρκί. καὶ πάλιν Χριστὸς ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆ ἀμάρτια ἡμῶν. καὶ Χριστοῦ παθόντος σαρκὸς καὶ τῆ τοῦ ἁγίου ἢ θεότης μου, ἀλλὰ τὸ σῶμα τὸ ὑπὲρ ἡμῶν κλωμῶν εἰς ἀφῆσιν ἀμάρτια. καὶ μυρίων ἄλλων φωνῶν διαμύρονο μὴ μὴ ἀνθρώπων τὸ ἦν, μὴ τὸ τῆ ἡοδ νομίζῃν θεότητα παροσφασι, ἢ πατρὸς σωματικοῦ δεκτικῶν, ἀλλὰ τὸ σωτηριώδην τῆ φύσιν τῆς θεότης σαρκὸς. ὅθεν καὶ κύριον τὸ Δαυὶδ ἑαυτὸν ὁ Χριστὸς, καὶ υἱὸν ὀνομάζει. καὶ γὰρ ὁ μὴ δοκεῖ εὐεῖ Χριστοῦ; Φησὶ ἄνεως ὅτι υἱὸς; λέγουσιν αὐτῷ τὸ Δαυὶδ. ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν αὐτοῖς πῶς οὕτως

ANNO CHRISTI 431.
 οὐδ' Δαυὶδ ἐν πνεύματι κύριον αὐ-
 τὸν καλεῖ, λέγων· εἶπεν ὁ κύριος τῶ
 κυεῖο μου, κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ὡς
 ἕως ἂν ἴδω Δαυὶδ πάντως καὶ σάρκα,
 καὶ ὁ θεὸς τοῦ κυεῖο. εἶπ' ἡμεῖς οὐ
 ἔχομεν ἕως ἂν ἴδω θεοπότης τὸ σῶμα ναόν, καὶ ναὸν
 κατ' ἀκρῶν ἵνα καὶ δεῖδω λώω μόνον
 σωματικῶς· ὡς οἰκειοδοξαί τε τοῦ-
 του ἡ θεοπότης φύσιν ὁμολογεῖσθαι,
 καλὸν καὶ τὸ διαφελικῶν παραδόσεων
 ἄξιον. τὸ δὲ τῶν οἰκειοπότης παρο-
 ρισθῆναι ὀνόματι καὶ τὰς τὸ σωματικῶ-
 νος σαρκὸς ιδιότητας, ἄλλοθεν λέγου,
 καὶ πάσης, καὶ νέκρωσιν, ἢ πλανωμένης
 ἐστὶν ἀληθῶς καὶ ἑλλῆνας, ἀδελφὲ,
 διανοίας, ἢ τὰ τῶν φρενοβλαβοῦς Α-
 πολιναρίου, καὶ Αρείου, καὶ τῶν ἄλλων νο-
 σήσεως αἰρέσεων· μάλλον δὲ, ὅτι καὶ κεί-
 νων βαρύτερον. ἀνάγκη γάρ τῶν οἰ-
 κειοπότης ἐπὶ τοῦτοῦ ἁρῶσιν ὀνομα-
 τῶν ὀνόματι, καὶ γαλακτοφύσιας κοι-
 νωνὸν διαπέτω οἰκειοπότης τὸ θεὸν λόγον
 ποιῆν, καὶ τὸ καὶ μικρὸν ἀξίσεως μέ-
 τρηθῆναι, καὶ τὸ ἐν τῶν πατέρων καμῶν θη-
 λίας, καὶ βοουθίας ἀγγελικῆς· ὅτι πρὸς
 καὶ σωματικῶν ἐπιπέτω, καὶ θυσιῶν, καὶ
 ἰδρωτῶν, καὶ πείνων, καὶ δειψῶν, ἀπὸ τῆς σα-
 ρκὸς καὶ μὲν ὡς δι' ἡμᾶς συμβαίνει, ἢ προ-
 σκυνητικῶς σωματικῶν· ὅτι δὲ τῆς
 θεοπότης ταῦτα καὶ ψυδικῶν λαμβανόμε-
 νων, καὶ ἡμῶν ὡς συκοφαντικῶν δικαίας
 κατὰ κρίσεως αἴτια. αὐτὰ τῶν ἁγίων
 πατέρων αἱ παραδόσεις ταῦτα τῶν
 δεῖων γραφῶν τὰ ἀποστολικὰ. οὐ-
 τῶν καὶ τὰ τὸ φιλικῶν θεοπότης τὸ θείας,
 καὶ τὰ τῆς αὐθεντίας θεολογίᾳ ταῦτα
 μελέτα, ἐν τοῦτοις ἰσθί, ἵνα ἡμεῖς ἢ πα-
 ροκλή φανερά ἢ πᾶσι, καὶ πρὸς πάν-
 τας, καὶ τὰ ὁ Παῦλος φησι.

ergo David in spiritu vocat eum do-
 minum, dicens: Dixit Dominus
 Domino meo, sede a dextris meis?
 Est enim plane filius David se-
 cundum carnem; secundum di-
 uinitatem vero, eiusdem domi-
 nus est. Rectum proinde, euan-
 gelicæque traditioni consenta-
 neum est, ut Christi corpus diu-
 nitatis templum esse confitea-
 mur, illudque nexu usque adeo
 sublimi, diuinoque & admirabili
 ipsi coniunctum, ut dicamus di-
 uinam naturam ea sibi vindicare,
 quæ corporis alioqui sunt pro-
 pria. Verum propter hanc approp-
 riationem diuino verbo adscri-
 bere natiuitatem, passionem,
 mortem, ceterasque carnis pro-
 prietates, id demum, mi frater,
 mentis est aut ethnicorum more
 vere errantis, aut certe infani A-
 pollinarii, & Arii, aliorumque
 hæreticorum morbo, aut alio et-
 iam grauiori laborantis. Necessè
 est enim istos per appropriatio-
 nis vocabulum co trahi, ut Deum
 Verbum lactationis participem,
 & succedanei incrementi capa-
 cem, & ob formidinem passionis
 tempore declaratam, angelici
 præsidii indigum faciant. Missa
 hic facio circumcisionem, sacri-
 ficium, sudorem, famem, sitim,
 quæ carni acciderunt, nostrique
 causa eandem affecerunt. Quod
 si hæc eadem diuinitati adscri-
 berelubeat, & falsa erunt, & no-
 bis veluti calumniatoribus iustæ
 damnationis causam afferent. Hæc
 sunt sanctorum patrum traditio-
 nes; hæc sanctarum scriptura-
 rum mandata. Ad hunc modum
 & de diuina clementia & de Dei
 maiestate theologus disceptet:
 Hæc meditare, in his esto; ut pro-
 fectus tuus manifestus sit omnibus, & ad omnes; ut inquit Paulus.

IV.

Quod vero eorum qui offensi sunt, curam amplecteris, recte facis, & gratias habeo animæ tuæ, sedulo quæ Dei sunt meditati, anxiamque rerum nostrarum curam gerenti. Verum a clericis fortasse tuæ pietatis, qui quod Manichæorum heresi infecti essent, a sacra Synodo exauctorati hic sunt, delusum te scias. Nam res ecclesiasticæ quotidie crescunt & augentur; & aggregatio populorum eos sortitur Dei beneficio successus, ut qui multitudinem intuentur, non possint cum propheta non exclamare: *Repleta est terra cognitione Domini, sicut aqua multa cooperit maria.* Imperatores quoque propter dogmatis illustrationem in summa lætitia vitam agunt. Et ut verbo concludam, illam de cunctis hæresibus Deum impugnantibus, rectaque ecclesiæ doctrina vocem apud nos quotidie ad effectum deduci comperias: *Domus Saul procedebat, & infirmabatur: & domus David procedebat, & confirmabatur.* Hæc fraterno affectu fratri a nobis dantur consilia. *Si quis autem voluerit esse contentiosus,* hic beatum Paulum per nos clamantem intelliget: *Nos talem consuetudinem non habemus, neque ecclesiæ Dei.* Vniuersam quæ tecum est, fratrum societatem ego, quique mecum sunt, plurimum saluere iubemus. Semper incolumis pro nobis Deo supplices, obseruandissime & piissime.

Isai. II. v. 9.

2. Reg. 3.

1. Cor. II. v. 16.

Ἡ. Τῆς δὲ γε τῆς σκαυδαλιζομένηων φρονήδος καλαῆς μὲν ποιεῖς ἀντεχόμενος, καὶ χεῖρες τῆς τῆς δειῶν μεμνημένης τοῦ ψυχῆς, καὶ τῆς παρῆμιν φρονιζούσης. γίνωσκε δὲ πεπλανημένον σαυτὸν ὑπὸ τῆς τῆς σῆς ἰσως διαδέσεως κληρικῶν, ὑπὸ τῆς ἐν ταῦτα λόγῳ τῆς ἀγίας συνόδου καθηρημένων, ὡς τὰ Μανιχαίων φρονουμένων. τὰ γὰρ τῆς ἐκκλησίας καθ' ἐκαστὴν περικόπει, καὶ τὰ τῆς λαῶν ἐν ἰπιδόσῃ ποσῶντι διὰ τὴν τῆς * θεοῦ χεῖρας, ὡς τὰ τῆς περὶ τοῦ βλέποντας τὰ πλήθη, βοᾶν ἐν ἐπλήθη ἢ γῆ τῆς γινῶναι * κώρι, ὡς ὕδωρ πολὺ κατακαλύψαι ἐκλάσας. τὰ τε τῆς βασιλείων ἐν ὑπὲρβαλλούσῃ χαρᾷ, * πεφωτισμένων δόγματῶν. καὶ ἵνα σωελῶν ἰπσειῶν, ἐκείνῳ ἰπ τῆς θεομάχου ἀπάσαις ἀίρεσσι, καὶ τῆς τῆς ἐκκλησίας ὀρθοδοξία, καθ' ἐκαστὴν ἔβρις ἀν τῆς ἡμῶν τὴν φωνῶν πληρουμένων ὁ οἶκος Σαουλ ἐπορεύετο καὶ ἠδένει, καὶ ὁ οἶκος Δαυὶδ ἐπορεύετο καὶ ἐκρεταγοδοτο. ταῦτα τῆς ἡμῶν ὡς ἀδελφῶν περὶ * ἀδελφὸν συμβουλίματα. εἰ δὲ τις δοκεῖ φιλοφρονεῖν, κεκράξεται καὶ δι' ἡμῶν περὶ τοιοῦτον ὁ Γ' αὐλός * ἡμεῖς τριαντίων σαυτῶν ἐκ ἐχρόμῳ, οὐδὲ αἱ ἐκκλησίαι τῆς θεοῦ. πᾶσαν τὴν σαυτῶν ἀδελφότητα ἐγὼ τε καὶ σὺ ἐμοὶ πλεῖστα περσοσαγορεύομεν. ἐρραμῶν, καὶ ὑπὲρ ἀχρόμῳ ἡμῶν διατελοῖς, ταῦτα μοι ἡμῶν τε καὶ θεοφιλέσται.

ANNO CHRIS. 450